aiada, et teistel piddamist olli, ja õige hirm mehhikeste peále tulli.

Agga et nüüd ühtegi märki ei olnud, kust woiks tunda, kes nende kolmest se kowwasüddamega Ramo olli, siis ütles kohhus: "Kui ei ükski teie seast selle emmanda mees ei tahha olla, siis anname temmale lubba, teise mehhele minnna." Need sannad leidsid kohhe Ramut ülles, sest nüüd ta kohhe tunnistas kes ta olli, sepärrast, et ta kartis, muido omma warrandust teisele jämast — langes siis agga pölweli mahha, ja kulutas isse keik ommad süüd. Ja nüüd leigati kohhe temma juuste sisse üks märk. Agga temma emmand ei tahtnud tedda mitte ennam wasto wotta, et ta ni wägga sandiste temmaga elland. Siis ütles kohhus, sedda meie sulle ka mitte ei kela, sest temma on wägga sant innimenne. Agga et sa ilma kohto teädmatta need surnud olled jökke lasnud kanda, selle eest peaksid sa terwe aasta wangis ollema, kui sinna mitte ni kohhe omma meest olleksid lasnud wäl-

ja tombada — se leppib sind kohtoga jälle ärra; agga se totter peab ello aiani sinno kullo peále kinni sama petud, et mitte muud pahhandust temma läbbi ei sünni.

Kui Ramo sedda kulis, nuttis ta halledaste ja ütles: nenda innimenne isse rikkub omma head pölwe! keik olli mul, mis südda ihhaldas, ja siiski ma ellasin isseennese ja teiste waewaks — mo tigge südda tahtis ikka weel parremat pölwe sada — ja sedda ütteldes kaddus ta rahwa hulka ärra, ja leiti monne päwa pärrast metsas rippumast. Agga temma poues ollid need sannad, mis ta ühhe pabberi peále olli kirjotand: "Kui meie südda kurri, siis tehko Jummal ehk innimessed meile head, ei se ial möo meie melest, kunni keik meie käest kaub, siis wast tunneme omma söggedust." Need sannad olleksid Wilipi peále piddand hakkama, agga temma lugges neid ja naeratas. Antono lugges neid ka ja temma halle meel olli temma silmist nähha.

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1812, lk. 22